

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 13

Projecte de llei

d'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya
(tram. 200-00063/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és el Projecte de llei d'acollida de les persones immigrades i les retornades a Catalunya. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció social i ciutadania.

La consellera d'Acció social i ciutadania

Molt bon dia, a tots. Senyor president, senyors diputats, senyores diputades. Una salutació a l'inici de la meva intervenció per al secretari d'Immigració, però també per a totes les persones i entitats vinculades a l'àmbit de la immigració que ens acompanyen avui a la tribuna.

Avui em plau presentar el Projecte de llei d'acollida de les persones immigrades i retornades a Catalunya, aprovat pel Govern el passat 2 de juny. És un dels compromisos del departament d'Acció social i ciutadania per a aquesta legislatura, previst en el Pacte nacional, o en el Pacte d'Entesa, però també, jo diria que és una de les concrecions més importants del Pacte nacional per a la immigració signat, com tots vostès saben, a finals del 2008.

En concret, aquest acord estratègic, que compta amb la majoria, amb el suport de la majoria dels grups polítics, dels agents socioeconòmics i entitats del sector, estableix la necessitat de crear un servei universal de primera acollida. La iniciativa respon també al desenvolupament de les competències exclusives en matèria d'acollida i d'integració que recull el propi Estatut de Catalunya.

Catalunya ha viscut en els darrers deu anys un procés migratori sense precedents en el nostre país, amb l'arribada d'un milió de noves i nous catalans de més de cent setanta nacionalitats diferents, que s'han establert per tota la geografia catalana. Un canvi demogràfic que ha representat una transformació social molt important, una

transformació als nostres barris, als carrers, a la feina, a les nostres escoles, a les ciutats... Hem passat de la Catalunya dels sis milions a la Catalunya dels set milions i mig.

Per acompanyar aquesta nova població en el seu procés d'integració, i per garantir la cohesió social el Govern planteja aquest projecte de llei que habilitarà d'un conjunt d'eines i d'instruments per fer les persones immigrades més autònomes, més lliures en la construcció del seu propi projecte de vida, i menys, menys dependents dels ajuts públics. Un instrument basat en el model d'acollida català, caracteritzat per buscar l'equilibri entre el respecte a la diversitat cultural i la necessitat de cohesió social, i alhora, de mantenir una societat cohesionada. I això sense demanar mai a ningú que renunciï a ser el que és, als seus orígens, però sí demanant a tots que siguin també catalans i catalanes.

Vull recordar que aquest projecte neix amb una concertació i amb un consens previ molt amplia, gràcies a un procés participatiu que el Govern va endegar i va dur a terme l'any 2007. Aleshores vàrem comptar amb les aportacions de més de set-centes persones d'arreu de Catalunya, entre professionals i càrrecs electes, de dos-cents vuit ens locals i representants de gairebé dues-centes entitats relacionades amb l'àmbit de la immigració. El text ha estat debatut i consensuat amb les entitats municipalistes i els principals agents socials.

Val a dir que els principis bàsics d'aquesta llei també es recullen en el mateix Pacte nacional per a la immigració, un acord estratègic que per la seva banda també va comptar amb una àmplia participació i negociació. Més de mil set-centes persones van intervenir d'una manera o altra al conjunt de Catalunya en el seu procés de gestació entre professionals de la diversitat, experts i expertes en l'àmbit acadèmic, agents socioeconòmics, partits polítics o membres d'entitats, entre altres.

L'objectiu d'aquest projecte de llei és incrementar les competències personals de les persones immigrades, de les persones immigrades d'origen estranger i de les retornades a Catalunya. És a dir, millorar la seva capacitat per ser protagonistes elles mateixes amb èxit en el seu procés d'integració a la nostra societat. Qualsevol persona que arriba per primera vegada al nostre país parteix...

Fitxer 14

...una situació de desavantatge respecte a la resta de la població. Aquesta realitat sovint produeix una situació de desequilibri que pot derivar en risc d'exclusió social si no hi posem tot el nostre esforç. Ens pertoca, per tant, aplicar una política d'equitat, una política d'acompanyament en els primers passos a la societat d'acollida per garantir la igualtat d'oportunitats reals, amb els mateixos deures, però també amb els mateixos drets.

Volem ser una societat plural i no una pluralitat de societats aïllades entre si. Hem d'evitar la Catalunya dual, a dues o a tres velocitats, amb vies secundàries que vagin en paral·lel a la via principal. Hem de continuar sent una única autovia amb els necessaris carrils d'acceleració que afavoreixin la incorporació de les noves i els nous catalans. La Llei d'acollida vol ser aquest, un carril d'acceleració que orienti, assessori i formi les persones nou vingudes.

Per aconseguir-ho es planteja la creació d'un servei universal de primera acollida homogeni i aplicable en el conjunt de tot el territori, aprofitant les bones pràctiques i les millors experiències que han desenvolupat moltes entitats, molts ajuntaments i molts servidors públics del Govern de Catalunya. Aquest servei tindrà quatre peces: una entrevista amb un agent d'acollida; formació sobre la nostra societat; formació sobre el mercat de treball, i aprenentatge de la llengua catalana. La prestació del servei començarà amb l'atenció personalitzada per part d'un agent d'acollida que avaluarà les necessitats de la persona usuària i l'orientarà en les seves primeres passes.

L'acollida garantirà l'adquisició de competències lingüístiques bàsiques en llengua catalana per tal que s'assoleixin les competències bàsiques a nivell d'usuari establertes en el marc europeu comú de coneixement de les llengües promogut pel Consell d'Europa, consolidant d'aquesta manera el català com a llengua vehicular d'acollida. Sabem que avui es pot sobreviure a Catalunya sense saber català, però sabem també que és indispensable per a garantir la igualtat d'oportunitats, la mobilitat social i la plena integració. L'aprenentatge del català, que és la llengua pròpia del nostre país, té una força inescapable com a factor d'incorporació. El català ha de ser la

llengua comuna que compartim tots aquells que, a més a més, parlem alguna o algunes de les més de dos centes cinquanta llengües presents avui a Catalunya. El català ha de ser la llengua que vesteixi l'espai compartit de comunicació, de convivència, de reconeixement i de participació de la nostra societat diversa, per tal que la nació catalana continuï sent el referent de tota la població que hi viu i hi treballa. Valorem la diversitat lingüística a Catalunya, però el món –el món–, la nostra aportació singular a aquesta diversitat lingüística és el català. El projecte de llei que avui us presento, preveu oferir fins al 2015 molts més cursos inicials o bàsics en llengua catalana que s'integraran a l'oferta actual del Consorci per a la Normalització Lingüística i de formació d'adults.

Com els deia, el servei de primera acollida inclourà formació sobre coneixements laborals, així com drets i deures en l'àmbit laboral, i un dels objectius principals que perseguim és la laborització de la immigració familiar, immigració familiar que ja la tenim aquí, perquè això permet a les famílies ser més fortes, tenir un salari més, fomenta la seva integració i la igualtat entre homes i dones, però també alhora modera els fluxos migratoris. Té poc sentit contractar en origen, si tenim persones a Catalunya en edat activa que volen treballar.

Aquest servei també oferirà coneixements generals sobre la societat catalana, els serveis públics, les oportunitats de participació, les seves institucions, el seu marc jurídic, drets i deures fonamentals, i especialment legislació d'estrangeria. El Govern entén que l'acollida contextualitzada al municipi o a la comarca és més eficient per a la gestió de la convivència i la creació de ciutadania. Per això s'estableix el servei de primera acollida com un servei en xarxa amb els ens locals. En aquest sentit, el projecte estableix els mecanismes de coordinació, planificació i actuació entre administracions i reparteix les responsabilitats i competències de cadascuna.

Val a dir que, en aquest punt, no partim de zero. Per exemple, el Pla de ciutadania i immigració 2005-2008, de la Generalitat de Catalunya, ja establia criteris i programes d'actuacions transversals que afectaven gairebé a tots els departaments de la Generalitat reforçaven i reforcen aquest treball en xarxa amb ajuntaments, consells comarcals en el seu programa integral d'acollida.

Cal recordar que des de fa quatre anys la Generalitat finança els serveis d'acollida i de polítiques d'integració a través dels municipis i consells comarcals de tot Catalunya. Ha arribat el moment d'estabilitzar aquests serveis convertint-los en un dret, unificant metodologies i processos, aprofitant l'experiència adquirida a través dels professionals, de les professionals, de la diversitat dels ens locals i de les entitats.

I és, en aquest punt, on troba la seva importància la futura agència de migracions de Catalunya que es crea en el projecte de llei i que dota el Govern d'un ens més àgil i efectiu per poder treballar, de manera coordinada, amb els cent u ens locals; a la vegada, amb entitats col·laboradores de serveis, prestadors de serveis a l'exterior i empreses concertades.

En efecte, l'acollida també la promourem a través de les empreses, dels centres de treball, amb mesures que incentivin i promoguin l'adaptació a l'entorn laboral, i que entreguin a l'entorn laboral, a la diversitat laboral que porten impregnades múltiples treballadores i treballadors i que ens obliguen a reformular processos, estratègies i metodologies de treball.

El Govern també té la voluntat d'oferir serveis d'acollida a l'exterior, preparar el moment de l'arribada és considerar un factor clau per facilitar el procés d'integració. Serà l'agència de migracions de Catalunya, en coordinació amb la resta d'ens de la Generalitat que actuen a l'exterior, qui desplegarà progressivament aquest servei molt vinculat als processos de reagrupament familiar.

La Llei d'acollida és necessària perquè el gran moviment migratori viscut a Catalunya els darrers deu anys, continua tenint un dèficit d'actuacions per accelerar la seva integració. De fet, preveiem que durant els primers anys d'implantació de la Llei d'acollida, la gran majoria d'usuaris i d'usuàries seran persones que ja viuen a Catalunya. També voldria destacar que el servei de primera acollida permetrà, als seus usuaris i usuàries, tinguin una acreditació dels coneixements adquirits després de certificar la realització de les accions informatives i formatives. Aquesta acreditació tindrà utilitat, tindrà utilitat tant per ser reconeguda de cara a la inserció laboral, com per a objectivar els diferents processos administratius a on es demana acreditar arrelament o integració.

Volem arribar a acords amb l'Administració de l'Estat, i així ho hem transmès en el marc de la subcomissió bilateral, per tal que les certificacions del servei tinguin efecte en els procediments d'estrangeria. Dit d'una altra manera, la Generalitat vol participar en la nacionalització de les persones estrangeres i confiem que així es reculli en l'actual reforma de la Llei d'estrangeria que en aquests moments està en debat en el Congrés dels Diputats.

També voldria destacar la garantia legal i l'estabilitat de la llei que la llei donarà a les polítiques d'acollida i d'integració en el nostre país, tenint en compte que aquestes polítiques es financen, en gran mesura, gràcies a la transferència d'un fons estatal de caràcter anual, el Fondo de Acogida y de Integración, que el mateix Estat, en aquests pressupostos ha retallat a la meitat. I permetin-me afegir que no cedirem en aquest punt, tal com ho vàrem fer ja l'any 2009.

La Llei d'acollida és una gran actuació d'inversió en formació de les persones immigrades que revertirà en benefici del conjunt de la societat; la millora del nivell formatiu, de les capacitats individuals suposarà una millora en les rendes individuals, una major recaptació per al sector públic, un estalvi en les arques dels serveis públics, per a la reducció de la precarietat i una millora, en general, de la cohesió social.

De manera similar, es podrà considerar també l'efecte addicional de creació d'ocupació, vinculat al funcionament del mateix servei de primera acollida per la via de treball directe o indirecte, per la via de la concertació d'alguns serveis a entitats o organitzacions.

Es valora també el benefici per a la resta de la població amb més informació dels serveis públics, més formació lingüística, més relació mútua, menys malentesos, més entesa que el que vol dir, si són menys malentesos, el que vol dir més entesa i més cohesió social.

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Sí, acabo, senyor president.

Per anar acabant, el projecte que avui els presento, entenem nosaltres que és un projecte, una iniciativa pionera amb la qual Catalunya es vol reconèixer com una societat diversa on els fluxos migratoris viscuts avui dia tenen caràcter estructural i perdurable en el temps.

Fer polítiques d'immigració vol dir fer ciutadania, posar les bases perquè les persones siguin iguals en drets i deures i perquè participin i es comprometin amb la societat i el país on viuen, que és Catalunya.

Per això, els demano, a tots els grups parlamentaris, els demano els seu suport en la tramitació d'aquesta llei d'acollida de les persones immigrades i retornades a Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Té la paraula ara per a la defensa de l'esmena a la totalitat, que presenta el grup Mixt, l'il·lustre diputat senyor José Domingo. La senyora Carmen de Rivera.

La Sra. Maria del Carmen de Rivera Pla

Consellera, senyors diputats, diputades, ...todos estamos de acuerdo en que la integración de cualquier persona en cualquier lugar se favorece mediante el conocimiento básico del idioma, la historia y las instituciones del lugar de acogida. Por lo tanto, facilitar la adquisición de dichos conocimientos básicos es fundamental para alcanzar el éxito de la integración. Así consta en nuestro programa política y así lo exponemos en esta cámara con total claridad, recogiendo los principios establecidos a este respecto en el Consejo Europeo.

Para Ciudadans la inmigración es una oportunidad de crecimiento, tanto de nuestra sociedad como de aquellas personas que vienen a nuestro país a mejorar sus condiciones de vida. Pero la integración en Cataluña no debe excluir la integración en España, ya que esas persona inmigradas va a estar en evidente situación de movilidad por el territorio español como es lógico y natural en cualquier otro país europeo.

Cualquier exclusión del ámbito común español en este servicio de integración sería una irresponsabilidad hacia la persona inmigrada. Si el conocimiento de la lengua es fundamental para el éxito de la integración, la cooficialidad real del castellano debe garantizarse también en este programa de integración, a menos que con esta supuesta política de integración se pretenda cierto condicionamiento mental tendente a una posición ideológica específica.

Como quedó de manifiesto en la reciente encuesta sobre los usos lingüísticos de la población catalana, Cataluña es una sociedad bilingüe y la lengua mayoritaria de Cataluña es el castellano, tanto como lengua inicial, lengua propia o lengua habitual. El 35,6 por ciento de la población adulta manifiesta que el catalán es su lengua habitual y el 45,9 por ciento, diez puntos más, dice que lo es el castellano.

Tampoco nos parece apropiado apelar al victimismo lingüístico de la lengua...

Fitxer 63.1ple15

...en peligro para justificar la preeminencia del catalán y la exclusión del castellano.

En la citada encuesta de los usos lingüísticos de la población encontramos que en Cataluña se habla más en catalán con los hijos que con los padres o con los abuelos, lo cual supone una dinámica completamente inversa a la que se da en las lenguas que verdaderamente están en peligro.

El problema es que con esta ley, tal y como está planteada, mucho nos tememos, y más después de escuchar en su discurso a la señora *consellera*, que los contenidos concretos harán énfasis en un país Cataluña, ajeno a un país España, como si se tratara de dos sociedades separadas. Se explicará la historia de Cataluña como si no formara parte de la historia de España, se explicará el Estatut y las instituciones de Cataluña, pero no se dirá que forman parte de las instituciones de España. Aunque se diga que se ofrecerá formación de castellano, casi con toda seguridad nos tememos los recursos se destinarán a la formación en catalán. En definitiva, la cuestión se reduce a saber si con esta ley se pretende integrar a las personas inmigradas en

Cataluña o integrarles en el catalanismo ideológico para inocularles un marco mental en el que para ser ciudadano catalán de primera solo importa hablar catalán.

Con esta ley vemos que se pretende conseguir una herramienta más a disposición del nacionalismo para el adoctrinamiento que ya se hace en las aulas y que se extenderá a las aulas de acogida para inmigrantes.

En conclusión, ni la historia, ni la lengua, ni la cultura, ni la etnia, ni el territorio pueden ser transformados en sujetos sociales, ya que limitaría la libertad de los ciudadanos y los convertiría en objetos subordinados. Por todo ello, Ciutadans se opone a la tramitación de este proyecto de ley por entender que se pretende con él hacer ingeniería social con la inmigración y construir una Cataluña culturalmente uniformada y que tiene en cuenta verdaderamente a las personas inmigrantes, sus derechos y libertades.

Muchas gracias.

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *consellera*, ilustres diputados, permítanme que les lea un párrafo de un libro: «Tú decías, Javier, si se nos fue la mano cuando hicimos aquella lápida de son catalanes los que viven y trabajan en Cataluña, ¿quién los sabe? Lo que sí parece cierto es que aquello no borró definitivamente las identidades de tantísima gente ni resolvió el problema de sentirse a medias, como mi amigo de Cornellá, o de ningún sitio, como es el caso de otros tanto.

»Por otra parte, seamos serios, la frase tampoco pretendía borrar nada o así me lo pareció, aunque ahora ya no estoy muy seguro. Esta frase no puede repetirse ahora como si se dieran las mismas condiciones de entonces, quiere decir que ya no es válida esa idea si se quiere aplicar de la misma manera que antaño a los miles de africanos, filipinos, nicaragüenses... que están en Cataluña emigrados. Maldita sea, no penséis que estoy planteando una discriminación, es al contrario, no podemos continuar ofreciendo el estatuto concedido como lo hicimos en aquella antigüedad sin

que estas buenas gentes hablen y digan lo que quieren ser. Eso no quita que deban tener todos los derechos..., no quita que deban tener todos los derechos de aquí, todas las tutelas de aquí, toda la amistad de aquí, porque son de los nuestros. No decretemos que son de aquí, dejemos que hablen o que callen, me revienta el papanatismo de más de uno, que prefiere la simulación de la catalanidad al ejercicio de cómo se siente cada cual.» José Luís López Bulla, antiguo diputado, y un libro magnífico que les invito a leer, que se llama «Cuando hice las maletas».

Permítanme que esa filosofía de López Bulla no anida en este proyecto de ley, es más, hoy aquí entra en la cámara el carro de fuego de la discriminación; hoy aquí lo sorprendente es que lo hacen gente que se definen de izquierdas y con la complicidad, eso nos sorprende menos, de los guardianes de las esencias catalanas. Y no tienen ustedes nada que enviar a Bossi, son ustedes los Bossi catalanes, ya no es necesario que Plataforma per Catalunya o Reagrupament se presente a las elecciones, ustedes les representan estupendamente. Háganselo mirar.

Ya no es suficiente vivir y trabajar o sencillamente estar, no, ahora hay que identificarse con la catalanidad, con esa peculiar y excluyente concepción de la catalanidad, que, lo reconozco, es mayoritaria en esta cámara.

Con esta ley, probablemente García Márquez o Vargas Llosa se lo habrían pensado dos veces antes de asentarse en Barcelona. No era suficiente con trabajar y divertirse, además deberían iniciar su proceso de integración, apuntarse al *servei de primera acollida de la ciutat* y obtener un *certificat de «bon català»*, perdón, un certificado acreditativo oficial, el papelín de Forges[#], que les acredite competencias lingüísticas básicas, conocimientos laborales y de extranjería y conocimiento de la sociedad catalana. Si este certificado de adoctrinamiento de «buen catalán» lo tendrían crudo para acceder al mercado de trabajo en la Cataluña provinciana que ustedes están generando en estos momentos, esta Cataluña del siglo XXI es la Cataluña más provinciana que ha existido nunca y ustedes construyen afanosamente.

SOS Racisme propugnaba en los trabajos del expediente garantizar el carácter voluntario del proceso de acogida, proponían que el acceso al servicio de acogida es un derecho de voluntario de la persona y en ningún caso podrá perjudicar a aquellas

personas inmigrantes que no hagan uso de estos servicios. Perjudica clarísimamente, usted lo ha reconocido aquí, certificados, residencias dependerán, quieren que dependan de todo esto..., derechos sociales dependerán de todo esto. Ustedes están aplicando una doctrina de primera y segunda.

El proyecto, en cambio, opta por la postura maximalista, la del todo o nada, que recorre de manera recurrente e irresponsable su planteamiento [#]en el proyecto.

No entraré en la dudosa constitucionalidad de la ley, ya consta en los antecedentes, hay informe de asesoría jurídica que así lo manifiesta. Prefiero denunciar sus mentiras, dicho sea en tono de respetuosa oposición o, si lo prefieren, sus presunciones equivocadas. La ley transcurre en un permanente conflicto con la realidad y el sentido común. En primer lugar, dicen querer respetar el libre desarrollo de la personalidad del extranjero, usted hoy lo ha manifestado aquí, del apátrida o del retornado cuando en realidad el servicio de acogida es un instrumento para la asimilación, no para la integración. Decía John Donne, el poeta metafísico inglés: «Ningún hombre es una isla, algo completo en sí mismo, todo hombre es un fragmento del continente, una parte del conjunto.» Ustedes quieren ir un paso más allá y hacer de Cataluña una isla completa en sí misma, desligada de su conjunto, que es, mal que les pese, el marco español. Ya sé que les duele, pero es así, asúmanlo. El inmigrante que procede del Ecuador, de Gambia...no escoge Cataluña, viene a España como puede caer en Italia o en Alemania, en función de la oferta laboral. Es un ser fundamentalmente movable.

Hace unos días hemos conocido el desplazamiento de extranjeros de origen marroquí con nacionalidad española y residencia catalana a Bélgica, porque en estos tiempos de crisis ese país es el que garantiza una prestación de desempleo más larga.

No deja de ser sarcástico que un matrimonio de argentinos que llega a España y uno encuentre trabajo en Sant Carles de la Ràpita y el otro en Amposta tenga dos regímenes distintos, incluido el lingüístico. En un caso precisará acreditar competencias lingüísticas básicas, *en català*, y en el otro no; uno tendrá que acreditar el conocimiento de Guifré el Pilós, miles de catalanes no lo conocen, y el otro no. No

otorguen estatutos de catalanidad, sigan a López Bulla, dejen a los inmigrantes que hablen.

Hace menos de un año el programa *Els matins* de televisión iba al Raval a realizar un reportaje sobre mujeres paquistaníes en Barcelona y las mostraba en una de esas habituales escenificaciones orquestadas en los medios de acuerdo con el discurso oficial, cantando *Els segadors*. Después de tan emotivo «pesebre viviente», se acercaba la Navidad, la periodista reconocía que las mujeres paquistaníes no tenían ni idea de lo que estaban cantando. Tras cantar *Els segadors*, las mujeres eran entrevistadas y mostraban sin complejo su preferencia por aprender castellano, por razones exclusivamente prácticas.

Yo vivo aquí, si quiero cambiar e irme a Madrid o Aragón allí no sirve el catalán, por eso aprendemos castellano, que sirve en toda España. Otra mujer decía: «Es muy difícil aprender dos lenguas, el castellano es más fácil que el catalán.» Definitivamente, están errando el tiro, estas mujeres están absolutamente catalanizadas, nunca había visto un ejemplo semejante de *seny*.

La consideración del catalán como lengua primera de acogida, se ve que hace mucho tiempo que ustedes no van por fábricas o por obras. ¿Es que no escuchan? Sé que les duele, pero los que les escandalizaban en castellano el pasado 11 de setiembre gritando «más trabajo y menos banderas» no acababan de desembarcar en Barcelona, han nacido aquí, son catalanes y son los compañeros de Mohamed y de Radomir. ¿Ahora que están en el paro deberán dejar de lado los cursos de formación y reintegración laboral para cumplir el requisito previo del adoctrinamiento del «buen catalán»? Me temo que sus referentes, Patricia Gabancho o el inefable Arcos dirían que sí, *per suposat*, pero estas personas, estómagos agradecidos, que llevan mucho tiempo viviendo de subvenciones y ayudas no son los referentes de estos colectivos, no significan nada para ellos, sus referentes son el compañero de trabajo.

No engañen –no engañen–, ustedes no preparado esta ley para el inmigrante, sino para salvar la identidad catalana según el modelo clásico, el modelo más carca, el que considera a los inmigrantes como un problema para la identidad. Es esta la enésima ley pensada por sociolingüistas. Basta con examinar los antecedentes de la ley para

observar sus prioridades. Ahora toca «taladrar», como dicen los jóvenes, con el sonsonete del catalán como lengua propia de Cataluña, la lengua común ahora, novedad, primera vez que se incorpora en una ley, ya lo tienen, ya está ahí metido la lengua común en una ley, como ponen allí. Y juegan además a autoconvencerse de eso, ¿es que no escuchan a la calle? ¿No ven las encuestas? Ustedes viven en su mundo. Ya ven, siempre hay recalcitrantes que se empeñan en decirles y recordarles que el rey está desnudo –el rey está desnudo–, mírenlo. Entre ellos, su propia asesoría jurídica. Si han leído el informe que dice y advierte sobre la inconveniencia de la utilización del concepto de lengua común, porque puede generar inseguridad jurídica, y les recuerda la cooficialidad lingüística. Sorprendente, hombres de derecho, no sociolingüistas, no hombres fanatizados.

En su condición de lengua propia de Cataluña el catalán tiene la consideración de lengua común para la gestión de las políticas de acogida e integración, ¿por qué? ¿Por qué el castellano no? ¿Por qué no les dejan optar a los inmigrantes? ¿Por qué no les dejas hablar, como decía López Bulla? Me encantaría escucharle aquí hoy. Mal que les duela y a pesar de los miles de millones de euros que llevan invertidos en su proyecto de ingeniería social, éste lo es, la competencia básica más útil para las personas que llegan a Cataluña puede que sea el castellano, y a lo mejor así lo quieren manifestar los inmigrantes. Déjenles escoger.

Pero es que no solamente eso, ustedes mienten, hablan solo para extranjeros y están previendo el servicio de acogida para el resto de España, para gente que venga del resto de España. ¿Les parece normal tratar al resto de los españoles como extranjeros? Y eso lo firman personas que son socialistas y que además tienen en sus orígenes al presidente de la Generalitat que vino del resto de España. ¿Creen –ya acabo, señor presidente– que un catalán que va a Zaragoza necesita entrar en un servicio de acogida aragonés? ¿Por qué entonces un madrileño que viene a Cataluña o un andaluz necesita entrar en un servicio de acogida catalán? No, sencillamente ustedes han creado un documento para la identidad, no para la integración.

Desde luego, hoy es un día de luto –de luto– en la cámara, probablemente muchas personas se ganarán la vida con subvenciones a partir de los cursos de formación que

empiecen a dar. Òmnium Cultural, la Plataforma per la Llengua estarán encantadíssimos, pero desde luego los catalanes de verdad, los que están en el andamio les puedo asegurar que hoy están padeciendo su ley.

Muchas gracias.

El president

Senyor Rafael López, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Donar la benvinguda a la senyora consellera i agrair-li les seves explicacions de la llei, i també al senyor Amorós, secretari d'Immigració de la Generalitat, i també als membres de la secretaria que heu vingut, alguns ja hem viscut un agost en comú visitant entitats i visitant festes de col·lectius sobretot iberoamericans, dels quals també aquesta llei parla, i també aquells membres del col·lectius.

Nosaltres presentem una esmena a la totalitat. M'agradaria parlar d'alguna més que la llengua, perquè considero que les polítiques són quelcom més que la llengua. Els múltiples representants del Grup Mixt han parlat concretament de l'àmbit de la llengua, que és important i hi farà referència, i la senyora consellera ha passat quasi la meitat del temps recordant-nos la importància que el català és la llengua... Vull dir, jo crec que, senyora consellera, vostè ha fet més un discurs en un àmbit electoral que no un discurs com a consellera d'Acció Social i Ciutadania i parlant de les polítiques d'acollida. I dius: «I per què el Partit Popular de Catalunya presenta una esmena a la totalitat d'una cosa que és l'acollida?» Doncs, per un concepte bàsic, per un concepte previ: perquè les coses es comencen a fer pel primer i s'acaben pel darrer. I per nosaltres, i així ho entenem, així ho entén tot Europa, i ara m'hi referiré, les polítiques d'acollida són una part fonamental de...

Fitxer 16

polítiques d'integració. No podem entendre les polítiques d'acollida sense la resta de polítiques d'integració perquè, en definitiva, la gestió de l'acollida i de la integració de les persones nouvingudes, i així ho entenem nosaltres en els diversos processos d'acollida que hi ha en comunitats autònomes on governa el Partit Popular, està l'acollida, l'acompanyament i la integració. On acaba l'acollida i on comença la integració? I vostè n'ha fet referència, molt, en el seu discurs; ha parlat molt d'integració. Però és que aquesta llei no és una llei d'integració, és una llei d'acollida – no, no. Ens els termes justos: és una llei d'acollida, només. No és una llei d'acollida i integració. La integració és molt més –és molt més–, i ara m'hi referiré quan parli d'acollida.

És a dir, un altre cop, des de la Secretaria d'Immigració comencem la casa per la teulada. Se'n recorden quan ens deien que abans del Pacte nacional per a la immigració faríem la llei d'acollida, precisament? Clar, nosaltres dèiem, «això és una bogeria», de fet, moltes entitats..., i mirem la memòria participativa, moltes entitats l'hi deien: «Escolti, no podem fer primer la llei d'acollida i després fer-ne el pacte». Doncs, de la mateixa forma, no podem fer una llei d'acollida sense marc general de la integració. Perquè l'acollida ha d'estar dintre d'un marc general. Si ara aquí preguntem: quin és aquest marc general d'integració, de polítiques d'integració de les persones nouvingudes a Catalunya, la senyora consellera no ens pot contestar, perquè no hi ha un marc general, perquè el primer que fem és una llei d'acollida, concretament i exclusivament d'acollida.

Per fixi-s'hi, és tan important el que dic, i algú pot dir, «i es barallen tant per parlar d'acollida i integració?» No. És tan important el que dic, senyora consellera, que l'article 138 de l'Estatut, que nosaltres tenim recorregut davant del Tribunal Constitucional, perquè és cert, la Generalitat no té competències en matèria d'immigració, en tot cas té competències en els serveis socials que desenvolupen les matèries d'immigració o en cas concret té responsabilitats en integració –en integració.

Però és que l'article 138.1d de l'Estatut el que diu precisament és «polítiques d'acollida i integració», juntes. I em pregunto, per què hem de fer dues lleis, d'acollida i

integració, si podem fer un marc legislatiu fort, potent, únic, d'acollida i integració. Per què hem d'establir aquesta moltes vegades pluralitat lingüística si podem fer una llei? Aquest és el plantejament que ens vam plantejar quan parlàvem a la Comunitat Valenciana. I al final què vam fer? Vam fer una Llei d'acollida i integració, perquè ens semblava el més lògic. Perquè els processos, com li deia, d'acollida, tenen molta continuïtat en els processos d'integració.

Però és que, a més, si vostè mira el punt número 1 del Pacte europeu, el Pacte europeu que han signat els diferents estats, què parla? Acollida i integració com una sola política. I això, al programa de l'Haia, que està desenvolupat, integra les dues facetes. Fixi's el que diu –el senyor [Domingo#] ens deia–, en l'informe jurídic de la conselleria –l'informe jurídic de la conselleria– diu que no entén per què ho separen però diu que en tot cas, s'entendria per oportunitat política. Jo no sé si després el representant d'Esquerra Republicana després ens pot explicar què vol dir aquesta «oportunitat política».

Però és que, fixi-s'hi, a més, aquesta llei no parla de l'acollida; no parla de l'acollida, en tot cas parla de la primera acollida. Fixi-s'hi: immigració, integració, acollida. Doncs, tampoc: *primera* acollida. Perquè si jo li pregunto, on està l'acollida escolar en aquesta llei? Fixi's quina importància! No té importància l'acollida escolar? Aquí ens hem passat molt temps, i va ser un debat important que vam tenir amb el senyor Amorós, quan jo li deia: «Senyor Amorós, el senyor Maragall ha proposat unes aules de benvinguda educativa, espais de benvinguda educativa, i el mateix dia vostè a Catalunya Ràdio els criticava perquè no sabia que ho havia proposat el Govern de la Generalitat». Manca de coordinació entre les polítiques d'acollida. I quan per fi tenim una llei que ens diu que hem de posar coordinació en les polítiques d'acollida, resulta que l'acollida, tan important com l'acollida educativa, no existeix. És una acollida especialitzada i ens diu, «bé, ja es desenvoluparà». Però si fem una llei d'acollida –d'acord que no fem una llei d'integració–, però si fem una llei d'acollida, desenvolupem un mínim del que han de ser l'acollida en àmbits especialitzats i molt necessaris, com és l'acollida educativa.

Per què no apareix l'acollida educativa? No ho sabem. Perquè tampoc és una llei d'acollida. No és una llei d'integració, tampoc és una llei d'acollida. És una llei de *primera* acollida. Però tampoc és una llei de *primera* acollida. I per què? Perquè els menors de setze anys no tenen cabuda en aquesta llei. És una llei per a treballadors, és a dir, a partir de setze anys. Ho repetim: no és una llei d'immigració, no és una llei d'integració, no és una llei d'acollida, no és una llei de *primera* acollida, és una *llei de primera acollida per a persones més grans de setze anys*.

Si vol que li digui la veritat, fa molt temps..., i ahir parlàvem amb la representant del Grup Socialista, que hem preguntava: «Com heu presentat aquesta esmena a la totalitat?», si fa molt temps, és cert, i ho comentàvem, fa molt temps que necessitàvem un mecanisme legislatiu per l'acollida, però aquesta llei, senyora consellera, és una oportunitat perduda; és una oportunitat perduda perquè podíem haver fet un procés legislatiu molt més fort, molt més potent.

Per exemple, un dels problemes que té aquesta llei és que no és una llei del Govern. És una llei del seu departament i en tot cas de la Secretaria d'Immigració. No fa cap referència, per exemple, a la Llei de serveis socials. No fa cap referència, per exemple, a la Llei de contractes. Quan una de les clàusules el que diu és que aquelles empreses –em refereixo a l'àmbit empresarial i a l'àmbit laboral–, aquelles empreses que compleixin amb la llei tindran preferència amb l'Administració. No parla de la Llei de contractes. No fa referència a la Llei de salut... Cap referència a la Llei de salut. És a dir, és una llei de la Secretaria d'Immigració. No parla de l'acollida a l'àmbit sanitari. No parla de l'acollida a l'àmbit educatiu... És a dir, és una..., és una llei de la Secretaria d'Immigració. No és una llei solidària de tot el Govern de la Generalitat, i a nosaltres aquest..., això ens preocupa.

Però, després, anem continuant i veiem una cosa absolutament..., que ens sorprèn: la creació d'una Agència de les Migracions. És a dir, no una agència d'acollida, una Agència de les Migracions. I, clar, un, quan veu aquestes coses després de veure que no estem davant una llei d'immigració, no estem d'una llei d'integració, no estem davant d'una llei d'acollida, tampoc estem davant d'una llei de primera acollida sinó que estem davant d'una *llei de primera acollida per a persones més grans de setze*

anys, ens sorprèn que de sobte es creï –de sobte!–, es crea l'Agència de les Migracions. I un dia, «home, ens ho podien haver dit». Ens podien haver dit que vostès volien fer una llei per justificar la creació d'una agència. Ens ho podien haver dit.

Però què té a veure una Agència de les Migracions amb una *Llei de primera acollida*? Que hi té a veure? Els hi poso un exemple. És com si, per exemple, i avui hem parlat de la Llei de salut pública, l'hem aprovat per unanimitat de tota la cambra; és com si a la Llei de salut pública creéssim l'Institut Català de Salut. O és com si a una llei d'educació infantil creéssim el Consell Escolar de Catalunya. Si realment la preocupació de la senyora consellera, del senyor secretari era crear una llei d'acollida i integració, sí que podíem haver fet i podíem haver plantejat, independentment que el nostre grup és contrari a la creació de més agències –i li diré per què quan parli de la memòria econòmica–, sí que podíem haver plantejat la creació d'una agència. Podíem haver plantejat, i no tindria sentit una esmena a la totalitat, perquè el que no entenem és que per fer una llei de primera acollida, després creem una Agència de les Migracions, a Catalunya, en general.

Altres aspectes que a nosaltres ens semblen preocupants, i n'ha fet referència el Grup Mixt. Parlaré de llengua. El Partit Popular de Catalunya parlarà de la llengua des del punt de vista liberal. Nosaltres no entenem l'article 9. Nosaltres no entenem l'article 9, que estableix una prioritització de llengües a Catalunya.

I jo l'hi deia al representant..., un dels representants del Grup Mixt, el senyor Domingo, i també l'hi recordava a la senyora De Rivera, per què la cohesió, la cohesió social? I jo ja l'hi dic, com a sociòleg, d'on surt que la cohesió social només es pugui garantir amb una llengua? D'on surt? En la literatura social del món, d'on surt? Podem garantir perfectament la cohesió social en dues llengües, que són les dues llengües oficials de Catalunya. I sap per què són les dues llengües oficials de Catalunya? Perquè són les dues llengües de la gran majoria dels ciutadans d'aquest país –simplement per això.

I quan vénen, la gent, quan ve la gent de fora, quan vénen els immigrants i els hem d'acollir –clar que els hem d'acollir–, els hem de donar les oportunitats que es puguin desenvolupar en la realitat social, i la realitat social de Catalunya, la del carrer, no la

que diuen, no la que diuen les lleis ni el que es veu al Parlament de Catalunya, del carrer, és una realitat en català i castellà. Que, per descomptat després s'amplia amb moltes més llengües, s'amplia amb moltes més religions, per descomptat. I recordi que una de les coses que li recorden és: l'acollida no només ha d'afectar a les persones immigrades, també a la societat que rep. I per això és important, i ara m'hi referiré, l'àmbit municipal.

I nosaltres li diem: «Escolti, per què no ho podem fer conjuntament?» I, com li comentaven els membres del Grup Mixt. Miri, si el que volem fer –si el que volem fer– és un aprenent de nacionalista que després voti que «sí» en els referèndums municipals que vostès estan convocant pel territori, fem com a llengua prioritària el català; si el que volem fer és gent que desconegui que Catalunya té una llengua pròpia, que té una història pròpia, que tenim una identitat pròpia, fem només en castellà.

Si el que volem fer, senyora consellera, és gent independent, gent independent i lliure, el que li hem de donar són les dues llengües per igual. Aquesta és la màxima llibertat. Per què li hem de donar a la gent immigrada que ve al nostre país menys llibertats que la gent que té aquí...? No podem ampliar el concepte d'immersió lingüística a la societat d'acollida. Sap per què? I també l'hi comentaven: perquè la gent es mou per tot el territori nacional, entenent el territori nacional com l'entén la Constitució espanyola, per tot el territori estatal, per tot el territori d'Espanya.

I una persona que avui té treball aquí, a Lleida, demà pot tenir treball a Múrcia. I amb aquesta mentalitat que formem part d'un estat, i amb aquesta mentalitat que formem part d'una política d'immigració conjunta i vostè mateixa ho deia, «no, el que hem de fer és la comissió bilateral...», però sap per què ho ha fet, perquè li ha dit el primer informe jurídic, si no no ho haguessin fet. Vostès parlaven molt alegrement, en el primer informe ja es veu, parlaven molt alegrement. I en el primer informe ja es veu. Parlaven molt alegrement de polítiques d'immigració de la Generalitat, cosa que no existeix.

Un altre punt, la creació de perfils professionals, i a nosaltres ens preocupa molt. Miri, actualment hi treballen, i ja hi treballen, en l'àmbit de la integració, en l'àmbit d'acollida

hi treballen psicòlegs, metges, persones que treballen dintre la inserció laboral, mestres, antropòlegs, tècnics en inserció, educadors socials..., vostè creu que hem de crear noves figures professionals? Nosaltres pensem que no, que no hem de crear noves figures professionals. I una figura tan important com el mediador intercultural, on és? On és el mediador intercultural? Perquè estem d'acord que els mediadors interculturals, en els últims cinc anys estan fent una tasca molt important en molts països del món, i s'estructura en molts països del món. On és, on està la figura del mediador? No ens n'inventem una altra; ens inventem nous perfils professionals. No necessitem nous perfils professionals. El que necessitem és que els professionals que ja hi treballen, donar-los la confiança.

Després, trobem, senyora consellera, una llei excessivament intervencionista en el món local. Vostè ens parlava i feia referència que ha de ser una llei que ha de tenir una vinculació especial amb el món local. Sap quina és la competència que donem al món local? Una competència d'execució, simplement. I això sí, pagar. Una competència a l'hora de pagar. Perquè la resta ho fa la Generalitat de Catalunya. No és una llei, no és una llei que es faci entre el món local i la Generalitat de Catalunya, no. És una llei on la Generalitat de Catalunya li diu als ens locals tot el que han de fer. És que fins i tot li diuen, doncs, quina ha de ser la durada dels cursos, li diuen com ha de ser el certificat, l'hi diuen tot.

Vostès fan tota la tasca, i només..., l'única oportunitat que tenen el món local, els ens locals, de modificar aquest marc que li deixen és, dir, «escolti, competències del món locals». Els municipis de més de vint mil habitants ho han de fer. Els de menys ho poden fer. Altres, que són petits..., executives, simplement; simplement executives.

I la pregunta..., i la pregunta bàsica que nosaltres ens fem: memòria econòmica, se l'ha llegida? El que li diuen, de la memòria econòmica? Li diuen: «El Departament d'Acció Social i Ciutadania no pot assumir els recursos derivats d'aquesta llei». Li recorden –li recorden– que no pot assumir, amb el qual es necessita finançament addicional. I no només això, sinó que li diuen: «I compte perquè estem en una època difícil». Qui pagarà? I escolti, vostè ho sap. I sempre l'hi repetiré, i la gent que ens escolta avui, també, jo crec que ho ha de saber. Vostè coneix molt bé que el nostre

grup sempre s'ha posat al davant quan s'ha de demanar al Govern de Zapatero, quan incompleix els seus requisits amb Catalunya i sobretot pel que afecta al Departament d'Acció Social i Ciutadania. Perquè sempre hem dit que la crisi no pot passar factura a les polítiques socials, i que el mal Govern del senyor Zapatero no pot passar factura a la gent que pateix cada dia a Catalunya. Però la pregunta és: d'on sortiran els recursos? Perquè nosaltres veiem..., per exemple, els catorze i mig milions més del 2011, d'on sortiran?

I per acabar perquè ja no em queda molt de temps: el que li deia de l'agència. Vostè sap quin és el cost de l'agència que ens posen? Miri, l'any 2010 –memòria econòmica–, els recursos addicionals –acabo, senyor president–, els recursos addicionals seran 225.000 euros, els recursos addicionals per a l'agència, 2 milions d'euros. És això, realment, el que volien fer amb la llei? La creació d'una agència?

Nosaltres pensem, senyora consellera, que és una oportunitat perduda. A l'hora de fer una llei realment lliure i per a les persones immigrades, però sobretot una llei que sigui global, integral, una sola llei, potent, de Catalunya, d'acollida i integració i no com hem vist una llei que sembla més que està intentant justificar la creació d'una agència més, una altra agència, senyora consellera, que ens costarà molt a tots els catalans i les catalanes.

Gràcies, senyora consellera, senyor secretari, senyora president.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les...